

Περίοδος υψηλής ρευστότητας στην Αν. Μεσόγειο

Του Θανου Π. Ντόκου*

Σε οποιοδήποτε εγχειρίδιο διεθνών σχέσεων, στο λήμμα «περιοχή σταθερότητας» δεν θα υπήρχε αναφορά στην Ανατολική Μεσόγειο, ούτε στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Τους τελευταίους μήνες, πάντως, η αστάθεια, ρευστότητα και πολυπλοκότητα έχουν φθάσει σε υψηλά επίπεδα. Η δε εξίσωση περιφερειακής ασφάλειας έχει υπερβολικά πολλές μεταβλητές. Η Τουρκία, αναμφίβολα σημαντικός παίκτης στην περιοχή, βρίσκεται αντιμετώπιση με εσωτερικά προβλήματα (το διακύβευμα είναι η ταυτότητα της χώρας), έχει κάνει ένα σημαντικό –αλλά όχι τελικό– βήμα για την επίλυση του

Κουρδικού, ενώ η κυβέρνηση Ερντογάν κατηγορείται ότι έχει εμπλακεί στον εμφύλιο της Συρίας με τρόπο επικίνδυνο για τα τουρκικά συμφέροντα. Υπάρχουν σοβαρά ερωτήματα για τα όρια της τουρκο-ισραηλινή προσέγγισης, αλλά η Αγκυρα παραμένει σημαντική για τα αμερικανικά συμφέροντα στην περιοχή και ένα σημαντικό μοντέλο για την εξέλιξη των αραβικών χωρών.

Η σύγκρουση στη Συρία δεν αποτελεί πλέον αμιγώς εσωτερική, αδελφοκτόνο υπόθεση, καθώς έχουν εμπλακεί ενεργά πλείστοι άλλοι δρώντες, κράτη και οργανώσεις της περιοχής, αλλά και εκτός αυτής. Εμπερι-

έχει δε τη δυναμική διάχυσης της ένοπλης βίας σε γειτονικές χώρες, μετεξέλιξης σε θρησκευτική (σουνίτες – σίιτες) σύγκρουση ή ακόμα και αλλαγής του γεωγραφικού χάρτη (με διάσπαση της Συρίας). Το Ιράκ υφίσταται ακόμη τις συνέπει-

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

ες των «νεο-συντηρητικών» σχεδιασμών της προηγούμενης δεκαετίας και προσπαθεί να διαχειριστεί το ζήτημα της κουρδικής οντότητας στο βόρειο τμήμα της χώρας. Με τις οικονομικές κυρώσεις να γίνονται αισθητές, οι διαπραγματεύσεις για το πυρηνικό πρό-

γραμμα του Ιράν φαίνεται να πλησιάζουν σε νέο αδιέξοδο, ενώ οι διεργασίες σχετικά με τις επερχόμενες προεδρικές εκλογές μεγαλώνουν το χάσμα μεταξύ κληρικών και «λαϊκών» στο Ιράν. Η Αίγυπτος, χώρα-κλειδί για τον αραβικό

κόσμο, βρίσκεται σε μεταβατική περίοδο και δεν είναι σαφές αν η χώρα θα κινηθεί προς μεγαλύτερη ριζοσπαστικοποίηση ή αν θα συνεχιστεί η σημερινή, σχετικά μετριοπαθής, πολιτική. Η Σαουδική Αραβία προσπαθεί ενεργά να εξαγάγει το δικό της, ακραίο ισλαμικό μοντέλο,

ενώ το Μαγκρέμπ (Βόρειος Αφρική) κλυδωνίζεται από αστάθεια και ισλαμική βία, με τους σαλαφιστές να είναι ενεργοί σε αρκετές χώρες της ευρύτερης περιοχής. Η αμερικανική προσοχή και παρουσία μετατοπίζεται σταδιακά προς την Ασία και η ενεργειακή απεξάρτηση από τη Μέση Ανατολή (λόγω παραγωγής πετρελαίου και φυσικού αερίου από οχιστόλιθο) θα επιταχύνει τις εξελίξεις. Οι ΗΠΑ θα επιθυμούσαν να αναλάβει μεγαλύτερο ρόλο η Ε.Ε. στη Βόρεια Αφρική και οι σύμμαχοί τους, Ισραήλ και Τουρκία, στην Ανατολική Μεσόγειο. Η Κίνα αναβαθμίζει με προσεκτικές κινήσεις την

παρουσία της στην περιοχή, ενώ η Ρωσία προσπαθεί να διασπείρει μέρος της επιρροής της. Η στρατηγική συνεργασία Ελλάδας – Ισραήλ – Κύπρου προχωρεί με μάλλον αργούς ρυθμούς, ενώ το ζήτημα των υδρογονανθράκων παραμένει εξαιρετικά ρευστό. Στην περιοχή εξελίσσεται μια παρτίδα πόκερ για γερούς παίκτες. Το ρίσκο είναι υψηλό και τα πιθανά οφέλη (ή απώλειες) σημαντικά. Όμως, αν κάποιος δεν είναι παίκτης αλλά απλός θεατής σε ένα τέτοιο παιχνίδι, το πιθανότερο είναι ότι θα έχει, ούτως ή άλλως, κόστος.

Ο κ. Θάνος Π. Ντόκου είναι γενικός διευθυντής του ΕΛΙΑΜΕΠ.

Προστατεύουν τις τράπεζες, όχι τα νοικοκυριά!

Η υπερφορολόγηση των νοικοκυριών, η ακρίβεια της καθημερινής ζωής, η ανεργία και η συρρίκνωση των εισοδημάτων συνθέτουν ένα πλέγμα που οδηγεί στην αύξηση των επισφαλών δανείων. Τα νοικοκυριά δεν πληρώνουν γιατί δεν έχουν!

Με την επελαύνουσα ύφεση υπολογίζεται ότι το πρώτο εξάμηνο φέτος τα «κόκκινα» δάνεια θα ξεπεράσουν το 30%, δηλαδή η αξία τους θα ανέλθει σε 70 δισ. ευρώ.

Μέσα σε αυτή την εφιαλτική κατάσταση, η κυβέρνηση προωθεί νομοσχέδιο για τα χρέη των νοικοκυριών, με το οποίο τίθενται πολλές προϋποθέσεις για να υπαχθεί κάποιος στις ευνοϊκές ρυθμίσεις. Πρόκειται για νομοσχέδιο δώρο – άδωρο! Ακόμη και το στάδιο της εξωδικαστικής συνεννόησης γίνεται με όρους που ευνοούν τις τράπεζες. Άλλωστε ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της Ν.Δ. Μ. Βορίδης δεν κρύβεται, λει-

Η ΑΥΓΗ

τουργεί στην ουσία ως δικηγόρος των τραπεζών.

Η εξυγίανση του τραπεζικού συστήματος μπορεί να επιτευχθεί μόνο με τη διαγραφή επισφαλών δανείων. Αυτό σημαίνει ότι θα ληφθούν γενναία μέτρα, όπως προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ, π.χ. ολική διαγραφή υποχρεώσεων δανειοληπτών που βρίσκονται κάτω από το όριο της φτώχειας, εκλογίκευση επιτοκίων, τοκοχρεωλύσια στο ύψος του 30% του καθαρού μηνιαίου εισοδήματος κ.ά.

Προχθές μαζί με το νομοσχέδιο δόθηκαν στη δημοσιότητα οι προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ με την ομιλία Τσίπρα στη Δραπετσώνα. Μια σύγκριση ανάμεσα στις ρυθμίσεις επιβεβαιώνει τη ριζική διαφορά προτεραιοτήτων. Οι προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ είναι

ρεαλιστικές, διότι αντιμετωπίζουν το πρόβλημα των τραπεζικών δανείων που δεν θα πληρωθούν. Είναι και κοινωνικά δίκαιες, διότι προωθούν ρυθμίσεις αντίστοιχες προς τη νέα εισοδηματική κατάσταση των δανειοληπτών σε καιρούς ενδημικής κρίσης. Η κυβέρνηση επιμένει να «ρυθμίζει» τα δάνεια των υπερχρεωμένων νοικοκυριών και επιχειρήσεων με βάση τις προτεραιότητες των τραπεζών, οδηγώντας σε εξελίξεις που αποτόλμησε να προδιαγράψει χθες στη Βουλή ο υφυπουργός Ανάπτυξης Θ. Σκορδάς μιλώντας για κατασχέσεις σπιτιών α λα ισπανικά! Πρόκειται, αν επιβεβαιωθεί, για την τελευταία πράξη της εσωτερικής υποτίμησης, που απειλεί με εξαθλίωση τα νοικοκυριά. Και θα αποδειχθεί καταλύτης για μορφές κοινωνικής αντίστασης και αλληλεγγύης, καθώς και για αγώνες δημοκρατικής ανατροπής. Ας το τολμήσουν!

ΠΟΛΙΤΗΣ

Δίχως ελπίδα καμία

Με τον Γιάγκο Μικελίδη

Φαίνεται ότι δεν γίνεται τίποτα. Φαίνεται ότι μας κοροϊδεύουν. Φαίνεται ότι δεν υπάρχει κανένας αποφασιστικός άνθρωπος πια. Δεν βλέπω την κατάσταση να εξελίσσεται, μάλλον λιμνάζει. Δεν βλέπω τους πολιτικούς να προσπαθούν να αγωνιστούν για ένα καλύτερο μέλλον. Τους βλέπω να κωλυσιεργούν και να κουβεντιάζουν για μικρόπτες Γενικώς, το κλίμα είναι αδιάφορο και υπάρχουν ακόμα απέραντοι σκόπελοι, τρομακτικές δυσκολίες. Είμαστε παντελώς αποπροσανατολισμένοι. Η οικονομική κατάσταση δεν είναι ακόμα τραγική, αλλά κατά και δείχνει ότι εξελίσσεται. Προσπαθούμε να κρατηθούμε με νύχια και με δόντια αλλά δεν γίνεται, χάσαμε πάρα πολύ πολύτιμο χρόνο.

Ανακατωθήκαμε σε όλες τις απάτες, χάσαμε την υπόστασή μας, την αξιοπρέπειά μας. Μας δέρνουν και λέμε και ευχαριστώ. Οι διάφοροι τυχαίραστοι προσπαθούν να μαζέψουν όσο το δυνατόν περισσότερες μίζες ακόμα και σήμερα. Η διαφθορά συνεχίζει στην ίδια ένταση και στην ίδια έκταση που ήταν πριν. Οι κυβερνητικοί υπάλληλοι ρουφούν το αίμα του λαού, το ίδιο και οι υπόλοιποι οι οποίοι έχουν βουλευτεί και δεν είναι διατεθειμένοι να κάνουν έστω και ελάχιστα πίσω από τα ωφέλημά τους. Ένα μεγάλο ποσοστό τρώει και ένα άλλο μεγάλο ποσοστό δεν τρώει. Είναι κι αυτοί που ακόμα ζηκκοκαλίζουν τα λεφτά που τους έμειναν από κάποια πούληση, από καμιά κληρονομιά. Ένα άλλο ποσοστό είναι συνταξιούχοι και ένα πολύ μεγάλο ποσοστό είναι υπότροφοι του γραφείου Ευημερίας και άλλων ευαγών ιδρυμάτων. Λεφτά δεν υπάρχουν. Τι θα γίνει, ρε κοπέλια; Τι θα γίνει; Πώς θα ζήσουμε με αυτούς τους μπάσαρδους τους Γερμανούς που εκάτσαν σαν τα τσιβίτζια πας στη ράση μας τζαι ρουφούν το γαίμα μας; Ποιος θα μας βοηθήσει; Φυσικά, δεν είναι βοήθεια που θέλουμε αλλά ελεημοσύνη. Ποιος θα μας ελεήσει; Τα συσσίτια, οι Αρχιεπισκοπές, ο Ερυθρός Σταυρός ή η Ερυθρά Ημισέλιος; Εγώ δηλώνω ότι δεν αντέχω άλλο. Δεν μπορώ να αντιμετωπίσω αυτήν τη μιζέρια κάθε μέρα. Δεν μπορώ να βλέπω αυτούς όλους τους κομπους που τρώνε τον αγλέορα, σε συντάξεις, σε εφάπαξ και σε άλλου είδους αρπαχτές. Δεν μπορώ να βλέπω τους βουλευτές να ταξιθεύουν μπίζνες και να μην πληρώνουν φράγκο και τους άλλους που τους πληρώνουν τα εισιτήριά τους να κάθονται σπιλακωμένοι πίσω. Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούν καν να βλέπω τους βουλευτές, ούτε τους ανώτερους κυβερνητικούς υπαλλήλους, ούτε όλους αυτούς που σκαρφάλωσαν πάνω σε μία θέση και εκάτσαν τζιμαί τζι εν ταράσσουν.

Για να επιζήσουμε πρέπει να κατεβούν τα εισοδήματά τους τουλάχιστον 40% τοις εκατόν. Αλλά να κατεβούν, ό,τι να τα ποσώζουν που αλλού. Πρέπει να βοηθηθούν οι μίζες του κυπριακού λαού οι οποίες δεν έχουν να φαν και πρέπει οπωσδήποτε όλα αυτά τα καθίκια που μας εκατάστρεψαν και μας κάμνουν τους έξυπνους, αυτοί όλοι οι κύριοι πρέπει να εκτελεστούν με συνοπτικές διαδικασίες. Δεν μπορεί να συνεχίσει αυτό όλο το νταβατούρι. Δεν μπορεί να συνεχίσει αυτή όλη η απάτη. Δεν ξέρω πόση δύναμη έχει ο κυπριακός λαός και δεν ξέρω αν είναι σε θέση να βουλιάξει στον εξευτελισμό χωρίς να πει λέξη. Ελπίζω πως δεν είναι έτσι και ελπίζω πως κάποτε θα αντιδράσουμε. Τότε και μόνο τότε θα έχουμε πιθανότητες επιβίωσης.

ΤΟ ΘΡΑΣΟΣ ΚΑΙ Η ΑΒΕΛΤΗΡΙΑ

ΤΑ ΝΕΑ

Ξεπερνά κάθε όριο το θράσος της Χρυσής Αυγής, οι βουλευτές της οποίας έφτασαν στο σημείο να καταθέσουν πρόταση νόμου για την αντιμετώπιση του ρατσισμού που δόθεν υφίστανται οι Έλληνες στην Ελλάδα! «Ξεχνώντας» ότι οι κάθε είδους ρατσιστικές εκδηλώσεις ξεκινούν από τον ευρύτερο χώρο της, η οργάνωση αυτή επι-

μένει να προκαλεί τη δημοκρατία χρησιμοποιώντας τα όπλα που το πολίτευμά μας της παρέχει. Και είναι βέβαιο ότι θα συνεχίσει, όσο δεν παίρνει αποστομωτική πολιτική και νομική απάντηση. Η διαπιστωμένη αδυναμία συνεννόησης του «συνταγματικού τόξου» στο θέμα του αντιρατσιστικού νόμου απλώς μεγαλώνει το θράσος των νοσταλ-

γών του Χίτλερ, οι οποίοι ψαρεύουν στα θολά νερά της δυσaréσκειας. Η νέα πρόκληση της Χρυσής Αυγής αναδεικνύει την ευθύνη των κομμάτων να την αντιμετωπίσουν από κοινού, σε όλα τα επίπεδα. Αυτό σημαίνει ότι θα αντιληφθούν πως η πολιτική υστεροβουλία και οι μικροκομματικοί υπολογισμοί δεν οδηγούν πουθενά!

στο συνδικαλιστικό κίνημα και τάχθηκαν υπέρ όλων των μεγάλων στρατηγικών επιλογών της. Από την Ευρωπαϊκή Ένωση, την ΟΝΕ και τη σύγκλιση, μέχρι την ανταγωνιστικότητα και την παραγωγικότητα. Δηλαδή με όλους τους στόχους που προωθεί και ο ΣΕΒ.

Γι' αυτό, μια τέτοια ενότητα δεν την έχουν ανάγκη οι εργάτες. Το ΠΑΜΕ, δεν ξεχωρίζει τους εργάτες ανάλογα με το ποια παράταξη ψηφίζουν, δεν βάζει ταμπέλες ανάλογα με το ποιο κόμμα ακολουθούν. Το ΠΑΜΕ ενώνει τους εργάτες στη βάση των δικών τους ταξικών συμφερόντων. Η ενότητα μπορεί και πρέπει να γίνει μέσα στα εργοστάσια και

στους χώρους δουλειάς απέναντι στους καπιταλιστές και συνολικά στην αστική τάξη. Μια τέτοια ενότητα, κόντρα στην αντεργατική επίθεση, ενάντια στη λαίλαπα που έχει εξαπολύσει το κεφάλαιο, με πραγματική αλληλεγγύη και σταθερή πυξίδα την κοινωνική θέση των εργατών, αυτή μπορεί να δώσει ώθηση στο κίνημα.

Οι εργάτες δεν πρέπει να ενωθούν για να κυνηγάνε την «ανάπτυξη» που τους καλούν οι δυνάμεις της καπιταλιστικής διαχείρισης. Δεν μπορεί να είναι με καμία επιχειρηματικότητα, ούτε με την «κρατικοδίαιτη», ούτε με την «υγιή». Δεν μπορεί να κόπονται για κανέναν

καπιταλιστή, ούτε με τα ξένα μονοπώλια, ούτε με τα ντόπια. Οι εργάτες και οι εργάτριες, συνολικά το συνδικαλιστικό κίνημα, είναι υποχρεωμένοι να υπερασπίζονται τα δικά τους ταξικά συμφέροντα. Γι' αυτό πασχίζει με όλες του τις δυνάμεις το ΠΑΜΕ, αυτό είναι το βασικό κριτήριο για τον ρόλο κάθε συνδικάτου και κάθε συνδικαλιστή. Όλα τ' άλλα είναι «αριστερά» φούμαρα, που θέλουν να μετατρέψουν γι' άλλη μια φορά τα συνδικάτα σε νεροκουβαλιές του κάθε επίδοξου κυβερνητικού διαχειριστή, αφήνοντας πάντα ανέγγιχτο το καθεστώς της μισθωτής σκλαβιάς, που γεννά όλα τα βάσανα της εργατικής τάξης.